

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 23. De mansuetudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

DIES XXIII.

De Mansuetudine.

I.

Discite à me, inquit Servator, quia mitis sum, & humilis corde. Potésne Christianus esse, Si Christi Discipulus non es? Potésne Christi discipulus esse, si ejus documenta non audis, nec ea exequeris? Is nos mirificè in omni virtutum genere instruit; sed mansuetudo, & humilitas eae sunt, quas peculiariter docere, & à nobis addisci cupit. Duæ hæ virtutes singulariter ei charæ sunt, & inseparabiles ipsius comites; quas esse voluit totius quasi moralis doctrinæ fundamenta. *Mat. 5. v. 3.* *Beati pauperes, inquit, beati mites.* Hæ sunt duæ virtutes; quarum nobis plura dedit exempla; & dici potest, ipsius spiritum ijs comprehendere, ipsamque ex ijs præcipuè cognosci. Imò Hasias Prophetæ indolem Messiae verbis exprimere, nobisque indicia quædam relinquere volens, è quibus is agnosci, & facilius discerni posset, nec ejus potentiam, nec miracula, nec doctrinam, nec virtutes, sed unicam ipsius affert mansuetudinem.

Non

Non erit tristis inquit, neque turbulentus; non clamabit, neque audietur vox ejus foris. Hæc est imago Christi. estne etiam tua? Agnosce te ex hisce lineamentis? Ipse est exemplar tuum, & omnium prædestinatorum: Si hujus non es Ectypon, è reprobatorum es numero.

Isa. 42. v. 2.
E 4.

II. Quàm admiranda documenta hac de re divinus noster Magister nobis non præbet in Evangelio? Is nos hortatur, ut porrigamus alteram maxillam ei, qui percussit dexteram, potius, quàm nos vindicemus. Ut pallium nobis eripi patiamur potius ab eo, qui vestè auferre nobis cupit, quàm cum ipso litigemus. Præcipit nobis, ut non solum toleremus, sed & amemus inimicos nostros, eisque beneficiamus. Afferit, non per aliud, nisi per hoc ab Ethnicis, & publicanis nos distingui; Non ex alio, quàm ex hoc signo agnitum nos iri, quòd sui discipuli, quòd veri Christiani sumus. Exigit, ut mereamur effectus misericordiæ, & mansuetudinis suæ per eam, quam fratribus nostris exhibebimus. Sacrificia etiam excellentissima ipsi ingrata erunt; nisi prodeant ex animo mansuetudine, & charitate in proximum pleno; præterea ab altaribus & simul è corde suo nos repellit, si ad ea accedere non vereamur

Matt. 5. v.
39.

Matt. 5. v.
40.

ibid. v. 44.

ibid. v. 47.

Ioan. 13. v.
35.

Luc. 6. v. 36.

Matt. 5. v.

Februarius, animo exacerbatò, vel à fratribus nostris alienato. Ab altaribus repelli, est è numero Christianorum arceri, est è corde Iesu excludi, & reprobari.

III. Cùm simus Christiani, & exploratam habeamus axiomatum Christi de mansuetudine veritatem, quæ fieri potest, ut nos trahi non sinamus à mirandis exemplis, quibus ipse ad hanc virtutem colendam nobis præluxit? Quanta non potentia toleravit discipulorum suorum inurbanitates? Quantopere se eorundem imbecillitatibus non accommodavit? Qua suavitate & indulgentia non egit cum peccatoribus? An unquam aliquem illorum aspernatus est? Qua benignitate eos non excepit? Quò miseriores erant, eò majorem eis amorem & misericordiam exhibuit. Horror infinitus, quo peccatum averfatus fuerat, nunquam ei vel minimum acerbitatis sensum erga peccatores inspiravit. Grandia scelera Publicani, Magdalenæ, mulieris adulteræ, effectum alium non habuere, quàm quòd ipseus erga illos auxerint commiserationem. Quin & ipsimet eius tortores bonitatis & mansuetudinis hujus effectus fuere experti; dum non contentus ipsis ignoscere eos etiam excusavit, & moriens pro iisdem oravit. Sed ubi unquam

Domi-

Domine magis se prodidit patientia, & Februius.
benignitas tua, quàm, ubi post tot ingrati
animi noxas me tolerasti? Et quis illam
ferventiùs amare, & imitari debet, quàm
ego, qui ipsemet benignitatis tuæ tam in-
signe sum exemplum, nihil est, nisi vis gra-
tiæ tuæ virtuti exempli tui sociata, quod
hunc effectum in me progignere queat.

*Pete à Christo Domino, ut tibi gratiam imper-
tatur mirandum hoc documentum exercendi,
quod ipsemet per suam doctrinam & exemplum
præbere nobis voluit.*

Manfuetis dabit gratiam. *Prov. 3. v. 4.*

Nihil tam similem Deo facit, quàm man-
fuetudo. *Chrysof.*

DIES XXIV.

De præcepto amandi proxi-
mum.

I.

IN antiqua lege Deus præceperat, ut
proximum nostrum amaremus, atque
hoc mandatum Christus in nova renovat,
& in sermone Cænæ, quæ quasi ul-
tima eius voluntas erat, tertium repetit,
ut ostendat, quantopere id sibi cordi sit.
estne præcepto nobis opus, quo ad id præ-
standum incitemur; quod natura, & ra-